

passende og er blevet mødt med Tilfredshed fra Forbrugernes Side, er det samme ikke Tilfældet med den Maksimalpris, der er fastsat paa Tørv. Forholdet er vel det, at Tørvepriserne her i Landet er højest forskellige for de forskellige Egne, men derved er der, som det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, fremkommet et ret stærkt Misforhold. Man har Eksempel paa, at Tørveprisen, hvis Tørvemaksimalprisen skal følges, i adskillige af Landets Egne i Aar vil blive det dobbelte af, hvad den var i Fjor. Det er et Forhold, som ikke mødes med absolut Tilfredshed og Forstaaelse af dem, som skal benytte Tørv i større Udstrækning til Brændsel; jeg er derfor enig med det ærede Medlem i, at det heldigste vilde være, hvis man kunde opnaa at faa forandret Tørvemaksimalprisen, men jeg ser meget vel Vanskelighederne ved at finde en Pris, som kan være den naturlige Pris for hele Landet, fordi som alt nævnt Priserne er saa højest forskellige i de forskellige Egne. For øvrigt forekommer det mig, at det foreliggende Lovforslag, for saa vidt det vil komme til at virke paa en god Maade, vil løse den dobbelte Opgave: at fremskaffe det størst mulige Brændselskvantum af vort Lands naturlige Hjælpkilder og at skaffe den Arbejdskraft, som er nødvendig, for at dette Formaal kan naas. Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtigt og velvillig Fremme.

Lewinsky: Den, kan jeg sige, enstemmige Tilslutning til Lovforslaget, som er givet fra de tre Partiernes Side, hvis Ordførere nu har haft Ordet, er for mig et Tegn paa, at man overalt anerkender Nødvendigheden af under den foreliggende Situation at gaa til de ekstraordinære Foranstaltninger, som dette Lovforslag foreslaar. Jeg ser deri ogsaa et lykkeligt Varsel om, at Lovforslaget, naar det træder ud i Livet, vil blive mødt med samme Forstaaelse indenfor de forskellige Samfundsklasser, af hvis Samfundsforstaaelse det afhænger, om dette Lovforslag skal komme til at gøre den Nytte, som det var ønskeligt. Jeg haaber, at man fra Skovvejernes Side ogsaa vil vise den rette Forstaaelse af Nødvendigheden af det Krav, der fra Samfundets Side her maa stilles til dem, og jeg føler mig overbevist om, at man fra de Arbejderes Side, hvis Deltagelse i denne Virksomhed vil være nødvendig, vil vise den rette Forstaaelse, saa at de Tvangsbestemmelser, som man har anset det for fornødent at indsætte i

Loven, vil blive overflødige, fordi man ud fra den rette Samfundsforstaaelse, ad Privillighedens Vej vil kunne gennemføre de Foranstaltninger, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men skal kun paa min Gruppens Vegne anbefale det og udtale Haabet om, at det vil blive hurtigt gennemført her i dette høje Ting.

Hage: Naar jeg har begæret Ordet, er det ikke for at tage Afstand fra de Ytringer, der er faldet fra Ordførerne for de forskellige Partier, som alle har udtalt varm Sympati for Tanken i Lovforslaget. Ogsaa jeg slutter mig ganske til den Tanke, som ligger til Grund for Lovforslaget, at der under disse ekstraordinære Forhold bør ydes Hjælp ved ekstraordinær Hugst i Skovene. Det er ikke mere end rimeligt og billigt, at man fra alle Sider sætter Ryg mod Ryg for at hjælpe ud over de Vanskeligheder, som vi paa saa overordentlig mange Omraader befinder os i. Jeg ønsker egentlig kun en Oplysning for at opnaa den rigtige Forstaaelse af et enkelt Punkt i Lovforslaget. Der staar i § 1, at der kan iværksættes en forøget Brændehugst. Det maa indrømmes, at dette Udtryk „forøget Brændehugst“ er meget vagt. Jeg vilde ønske, at man i Lovforslaget havde kunnet angive omtrentlig, hvor meget man havde tænkt sig, at denne Forøgelse skulde udgøre. Saa vidt jeg forstaaer Lovforslaget, er det det efter § 2 nedsatte Brændselsnævn, som skal paabyde, hvor meget Hugsten skal forøges. Jeg kan i alt Fald ikke se, at der andre Steder i Lovforslaget nævnes nogen Myndighed, der skal bestemme, hvor stor Forøgelsen skal være. Er det da Meningen, at Brændselsnævnet skal skrive omkring til hver enkelt Skovejer — eller til Kommunen, for at denne kan lade det gaa videre til ham —, hvor meget han skal forøge Hugsten i sin Skov? Hvis et saadant Paabud skal gives, saa vilde jeg ønske, at der i Loven var fastsat visse Grænser, saaledes at vedkommende Skovejer nogenlunde kunde vide, hvor meget han skal hugge. Jeg tænker baade paa dem, der hugger for meget, og paa dem, der hugger for lidt. Thi lige saa forkert, som det er, at visse Skovejere under de nuværende Forhold kun vil give et meget lille Bidrag, lige saa forkert er det at aabne Udvej til, at en Mænd, der ønsker at udnytte sine Skove og hugge dem saa at sige ømkuld for i Øjeblikket at gøre